

W. BIEGAŃSKIEGO · W. CZĘSTOCHOWIE

EX · LIBRIS · M · B · P · IM · DR ·

BIBLIOTEKA PUBLICZNA im. W. Biegańskiego w CZĘSTOCHOWIE

PRAWA REPRODUKCJI ZASTRZEŻONE

COPYRIGHT RESERVED

Prof. dr Julian Krzyżanowski

MICKIEWICZ

Każdy wielki twórca, a za każdym wielkim poetą, żyje przez wieki, znajduje wielość nie tylko w pokoleniu, do którego sam należy, ale również w czasach późniejszych. Chcąc więc w całej pełni wnikać w istotę jego twórczości, chcąc ocenić to, co w niej jest najbardziej wartościowe, trzeba na poetę spojrzeć ze stanowiska jego epoki i oraz ze stanowiska czasów późniejszych. Obydwa te spojrzenia będą jednak historyczne, zdaje się jednak, że pierwsze z nich zawrze znacznie więcej materiału poznawczego, będzie bowiem bliższe poznawaniu zjawiska, a tym samym pozwoli dokładniej zrozumieć jego osobliwość, które w perspektywie lat łatwo ulegają zatarciu.

Tak jest z Adamem Mickiewiczem. W jego życiu i tym, co stanowi jego pisarskie mistrzostwo. Wprawdzie ogromną rolę w jego miłośników dzisiejszych poprzedzają na rozświetlaniu się w jego poezjach i jego dziełach proza, niewątpliwie jednak bliżej mu będą ci, co nie ograniczają się do jego dzieł, lecz będą usiłować poznać jego życie, by w ten sposób wnikać w te wszystkie tajniki jego pisarstwa, które bez znajomości jego życia są niepojętymi. W ten jednak sposób zamiast prostego stosunkowo zjawiska literackiego, staniemy wobec zjawiska dwukrotnie bardziej złożonego, które narządzić by można: „Adam Mickiewicz, człowiek i poeta” lub „Adam Mickiewicz, jego życie i twórczość”. Zbyteczne byłoby dowodzić, że poznanie tego drugiego, bardziej złożonego zjawiska jest daleko trudniejsze, ale zarazem powinno być daleko bardziej owocne. Ze zaś nie tylko powinno być, ale jest naprawdę, i to nie tylko co ogólnie, ale również w naszym szczególnym wypadku, przekonanie się można w sposób łatwy i prosty.

W r. 1948, w czasie wrocławskiego Kongresu Poetów, wybitni miłośnicy literatury wystąpili z tezą, która została przyjęta bez dyskusji i która do tej chwili obowiązuje w naszej produkcji literackiej i naszej krytyce literackiej. Teza ta głosi, iż pisarstwo nie wolno zamykać się w swoim gabinecie, że musi on reagować na wydarzenia otaczające go rzeczywistości, że — słowem — jego twórczość musi być upolityczniona.

Dzisiaj premiera «Dziadów»

W setną rocznicę śmierci Adama Mickiewicza, 26 listopada br., odbyła się w Teatrze Polskim w Warszawie od dawna oczekiwana premiera „Dziadów” w reżyserii Aleksandra Bardina, z dekoracjami Janusza Korciszewskiego, kostiumami Teresy Nowickiej, muzyką Tadeusza Bairda, tekstem w układzie Jerzego Kopcańskiego.

Przedstawiamy dziś kilka zdjęć z próby kostiumowej „Dziadów”.

OBRAZ IV CELA W KLASZTORZIE
Gustaw Korwand (Ignacy Gogolew), Ksiądz Piotr (Maria Wyrus kowska).

OBRAZ VI SENATOR
Kollonowa (Zofia Malinicz), Kniżka (Tatiana Czechowska), Senator (Władysław Horzyc).

Za zasada to najzupełniej słuszną, dowiedzieć się można mnożstwem przykładów od Kochanowskiego i Reja po Zernowskiego i Wyspiańskiego, przy Staffa i Broniewskiego. Wśród przykładów tych zaś miejsce najbardziej słusze niewątpliwie wyznaczył by Ireneusz Mickiewiczowi. A to dlatego.

W biografii autora „Dziadów”, stanowiącej bardzo niezwykły dokument awansu społecznego, ukazującej bowiem, jak skromny nauco-cy kowieński z biegiem czasu korespondentem z „słowami koronowanymi”, a z jedną z nich, ozdobioną arcykronem, na taryj papieża, wchodzi w polityczny, obejmując na natomiast trzy utwory, w których podjęto jest najłatwiej uchwytną, „ODA DO MŁODOŚCI”, bojowy „manifest romantyzmu”, przodujący zresztą w szatę poetycka ogólnie nie romantyczna, jest piosenką świąteczną walącą o lepszą przyszłość ludzkości. Walącą tę prowadziła miłość przetrwania, iż „w szczyście, wszystkiego są wszystkie ciele”, w przekładzie na zwykłą prozę znaczy, iż wyszczególnić pomysłność jednostki ludzkiej jest pomysłność społeczeństwa, w którym jednostka ta żyje. W porównaniu z zakończeniem Ody myśli i powraca raz jeszcze we wspaniałym obrazie nowelery w datkach ludzkości. Gdy narodem zabijanie „lutrańska swobodę”, gdy wywołują się z pół polityczno-społecznych, wówczas dopiero za płonie nad nim „bawienia słoneczna” a zacięcia czy pomysłności. Nie przypadkiem to niewątpliwie, iż w plonie młodego poety pojawia się słowo, znane z języka rewolucyjistów francuskich i idących ich śladem jacobinów polskich. Od nich przeczłodzi wyraz „zbawienie” odpowiednik francuskiego „le salut” znaczący to, co Mickiewicz gdzieś indziej wyraził słowami „dobro współczesności, a co będzie dlań wartości najwzrostu.

Zagadnienia te miały powrócić w kilka lat później, gdy poeta, wzbożony doświadczeniami rosyjskimi o których tu się mówiło, napisał „Konrada Wallenroda”. Bohaterem tego poematu jest człowiek, który „szczęścia w domu nie znalazł, bo go nie było w ojczyźnie”. A zatem losy Konrada są ilustracją zasady wyłożonej w Ody. W społeczeństwie nieszczęśliwym nie ma szczęścia dla jednostek, Mickiewicz jednak nie poprzestął bynajmniej na tym ujęciu problemu, lecz rozszerzył go w sposób niezmiernie nie tylko literaturze polskiej ale i europejskiej. Wprowadził tedy sprawę narodu, któremu grozi zagłada i który walczy nie o niepodległość, lecz o to, czy ma być czy nie być. W ten sposób jeden z centralnych zagadnień politycznych epoki romantyzmu otrzymało w Konradzie Wallenrodzie postać nową i niezwykle ostrą. Procz tego wreszcie w poemacie wystąpił problem etyczny, stary jak świat a ustawicznie aktualny, problem dwu etyk, jednostkowej i społecznej, przeciwstawionych sobie w sposób niesłychanie gwałtowny. Jednostka ludzka, wychowana w zasadach miłości bliźniego, nagłe staje w sytuacji, która nakazuje jej zabić bliźniego, są on bowiem śmiertelnym wrogiem jej narodu.

JEST RZECZĄ OBOJETNĄ czy aspietor Konrada Wallenroda uświadczym swoim narzecz, powołując wskazania praktyczne. Wolno przypuścić, że nie było to jego zamiarem. Wątpliwości natomiast nie ulega, że w sposób niesłychanie przenikliwy, wstrząsnął w wszystkie trudności, które kryły się w głębi powstającej w XIX w. nowej kultury europejskiej i trudności te ukazał w sposób wstrząsający. W sposób jednak taki, że nie tylko nie zachwiał on patriotyzmem, jako zasadą postępowania jednostki uświadczony, lecz — wręcz przeciwnie — stał się bohaterem.

OBRAZ V SALON KANARSKA
Od lewej Adolf (August Kowalczyk), Młoda dama (Barbara Marzec), A. G. (Marian Łucz), Wpociski (Stanisław Jankiewicz), Niemcewicz (Józef Pająk).

A skoro tak, to narzuca się nam naturalne pytanie, czy i o ile powstawała odłama się na jego twórczość, zwłaszcza że Mickiewicz żył dla nas, jeśli nie wyłącznie, to przede wszystkim — wielkim poetą.

By na pytanie to odpowiedzieć, wystarczy przyrzec się trzem z wielu utworów Mickiewicza, młodzieńczej „Ody do młodości”, napisanej mu w Rosji Konradowi Wallenrodowi, oraz powstałym na emigracji „Dziadom” tj. ich Część III. Wybor ten nie znaczy bynajmniej, by inne dzieła Mickiewicza, wśród nich i „Pan Tadeusza”, nie miały podkładać politycznego, obejmując na natomiast trzy utwory, w których podjęto jest najłatwiej uchwytną, „ODA DO MŁODOŚCI”, bojowy „manifest romantyzmu”, przodujący zresztą w szatę poetycka ogólnie nie romantyczna, jest piosenką świąteczną walącą o lepszą przyszłość ludzkości. Walącą tę prowadziła miłość przetrwania, iż „w szczyście, wszystkiego są wszystkie ciele”, w przekładzie na zwykłą prozę znaczy, iż wyszczególnić pomysłność jednostki ludzkiej jest pomysłność społeczeństwa, w którym jednostka ta żyje. W porównaniu z zakończeniem Ody myśli i powraca raz jeszcze we wspaniałym obrazie nowelery w datkach ludzkości. Gdy narodem zabijanie „lutrańska swobodę”, gdy wywołują się z pół polityczno-społecznych, wówczas dopiero za płonie nad nim „bawienia słoneczna” a zacięcia czy pomysłności. Nie przypadkiem to niewątpliwie, iż w plonie młodego poety pojawia się słowo, znane z języka rewolucyjistów francuskich i idących ich śladem jacobinów polskich. Od nich przeczłodzi wyraz „zbawienie” odpowiednik francuskiego „le salut” znaczący to, co Mickiewicz gdzieś indziej wyraził słowami „dobro współczesności, a co będzie dlań wartości najwzrostu.

Zagadnienia te miały powrócić w kilka lat później, gdy poeta, wzbożony doświadczeniami rosyjskimi o których tu się mówiło, napisał „Konrada Wallenroda”. Bohaterem tego poematu jest człowiek, który „szczęścia w domu nie znalazł, bo go nie było w ojczyźnie”. A zatem losy Konrada są ilustracją zasady wyłożonej w Ody. W społeczeństwie nieszczęśliwym nie ma szczęścia dla jednostek, Mickiewicz jednak nie poprzestął bynajmniej na tym ujęciu problemu, lecz rozszerzył go w sposób niezmiernie nie tylko literaturze polskiej ale i europejskiej. Wprowadził tedy sprawę narodu, któremu grozi zagłada i który walczy nie o niepodległość, lecz o to, czy ma być czy nie być. W ten sposób jeden z centralnych zagadnień politycznych epoki romantyzmu otrzymało w Konradzie Wallenrodzie postać nową i niezwykle ostrą. Procz tego wreszcie w poemacie wystąpił problem etyczny, stary jak świat a ustawicznie aktualny, problem dwu etyk, jednostkowej i społecznej, przeciwstawionych sobie w sposób niesłychanie gwałtowny. Jednostka ludzka, wychowana w zasadach miłości bliźniego, nagłe staje w sytuacji, która nakazuje jej zabić bliźniego, są on bowiem śmiertelnym wrogiem jej narodu.

JEST RZECZĄ OBOJETNĄ czy aspietor Konrada Wallenroda uświadczym swoim narzecz, powołując wskazania praktyczne. Wolno przypuścić, że nie było to jego zamiarem. Wątpliwości natomiast nie ulega, że w sposób niesłychanie przenikliwy, wstrząsnął w wszystkie trudności, które kryły się w głębi powstającej w XIX w. nowej kultury europejskiej i trudności te ukazał w sposób wstrząsający. W sposób jednak taki, że nie tylko nie zachwiał on patriotyzmem, jako zasadą postępowania jednostki uświadczony, lecz — wręcz przeciwnie — stał się bohaterem.

OBRAZ II KAPLICA CMENTARNA
Starec (Tytus Dymek), postacie z chóru obrodzonego (T. Czechowska, Anielia Rutkowska, Zdzisław Bugdański, Irena Oberka, Klara Miel, Zdzisław Lefkiewicz, Kazimiera Kosiłkiewicz) oraz Gullery — Wojciech Brydzicki (sola). Zdjęcia Wł. Piotrowski.

na lekcję tego właśnie patriotyzmu. Choćby należało go okłupić nie tylko szczerze, ale i kryciem jednostki. Tym właśnie tłumaczy się popularność Konrada Wallenroda w epoce romantyzmu, gdy poemat tłumaczono na wiele języków obcych, tym okoliczność, że w niektórych krajach Europy jeszcze dzisiaj Mickiewicz jest znany przede wszystkim jako autor poematu o walkach Litwy z Zakonem Krzyżackim.

Te same zagadnienia, ale już bez masek historycznej stały się tematem „Dziadów”, Część III, a więc jednego z dwu szczytowych arcydzieł Mickiewicza. O temacie tym i jego związku z historią bieżącą tak oto sam poeta pisał siedziemu Niemcewiczowi (w liście z marca 1833):

„Pochlebilo mi niezmierzono, że odgadną cel i plan mojego poematu; rzeczywiście mase zamaski okłup w nim cała historia przetrwania i miszawstwa naszej Ojczyzny, bez wyjątku, wziętemu do wzięcia petersburskich, kałuzkiej roboty i postawienia w Szwecję Przewodniczącą i Bogusie w przedmioty. Oby tylko Bóg dał uszczęśliwić w Jędrzejów z następnymi dziełami, uprzedzić niewnika konfederata, który w zamku petersburskim przewodził swą ręką życie doświadczenia, jako władca nowym towarzyszem węgelnik Kosiłkowi i Niemcewiczowi.”

DRAMAT ZATEM miał mieć charakter bardzo niezwykły, miał być „zarysem polskiego walk o niepodległość” od Konfederacji Barskiej po zawrasy, związanych nadto z powstaniem Dekabrystów, oni to bowiem mieli być słuchaczami starego wiejskiego prawnika im o Kociuszczyku. Wiadomo, że nie było dane Mickiewiczowi ukończyć dramatu, że ograniczył się on do ognia wstępnego procesu Filaretów. Ale i to ogniw stało się nie tylko prototypem, ale i stałkiem na carat tak gwałtownym oskarżeniem przemocy tak namiętnym, iż podobnego daremnie by szukać nie tylko u nas, lecz w całej literaturze europejskiej. Strumień życia politycznego, wdarłszy się w losy zwykłego poezji, spowodował coś w rodzaju wiru, który, stworzył no nowy typ literatury, walczącej o prawo narodu do życia i to życia wolnego.

Dzięki zaś temu działalność polityczna i poetycka Mickiewicza stawała się najzupełniej jednolitym, to zaś stwierdzenie jest dla rozumienia realnego poety niezwykle doniosłe. Pozwała ono tedy w jego wypracowanych politycznych doświadczeniach nie dostrzec nie działalności zewnętrznej, lecz nie dostrzec wewnętrznej, tkwiącej w „alte jego istocie ludzkiej”, równożenie zaś jego twórczość, będąc wyrazem tej konieczności, wyrażała się w wieloletnich pokładach jego życia i m to właśnie świadcząca swą silną moc przekonywania.

Warszawa pod znakiem Adama Mickiewicza

Przyjazdy zagranicznych gości

(Obsługa własna)

Przedstawiciele 38 państw przybyli do Warszawy na uroczystości setnej rocznicy śmierci Adama Mickiewicza, których kulminacyjnym punktem była centralna akademia w Sali Kongresowej PKiN. We czwartek przybyli m. in.: delegacja radziecka, siedziwy działacz francuskiego i międzynarodowego ruchu robotniczego M. Carbin, przedstawiciel UNESCO I. Thomas, przedstawiciel SRP prof. J. Madala.

24 bm. przybyli ze Zw. Radzieckim na obchody setnej rocznicy śmierci Adama Mickiewicza: laureat Nagrody Stalinowskiej, węgelnik poeta S. Szezpaczow; laureat Nagrody Stalinowskiej, ukraiński poeta i prozaiak M. Stielmach; laureat Nagrody Stalinowskiej, poeta białoruski P. Giełcha oraz laureat Nagrody Stalinowskiej, litewski poeta i satyryk T. Tiliwa.

OBRAZ VII KAPLICA CMENTARNA
Starec (Tytus Dymek), postacie z chóru obrodzonego (T. Czechowska, Anielia Rutkowska, Zdzisław Bugdański, Irena Oberka, Klara Miel, Zdzisław Lefkiewicz, Kazimiera Kosiłkiewicz) oraz Gullery — Wojciech Brydzicki (sola). Zdjęcia Wł. Piotrowski.

ADAM MICKIEWICZ
Rysunek: Cyprylna Kamilla Norwida
Foto: L. Sempolński

Stanisław Byszard Dobrowolski

MICKIEWICZ

Chmura nad Europą — i pioruny w chmurze, Czy to listopadowe swądrony i pulki, Czy harmaty gniem Stoczka tak wciąż dądną w górce? Czy tylko spowiedem warczą paryskie zanki? Mileży Arsenal. Cisza — taka, że aż trwędz. Ze każdy szmer tu gromem. A przecież zwody głucho, Czyliż z chmur nie oderwie się nigdy duchów? Nieszczęści, co swą przyszłość zawierają duchom!

Duch boży?!. Pod bluzami robotników dzisiaj Jest duch boży na ziemi. Duch — to barykada. Inny nie ma. Ten tylko, co prostakom śni się, Gdy barykada stoi — i duch nie upada.

Ojczyzna — stąd daleko. Gdzieś pod sklepianiem Tłucze się łęk przed książką pożogi i moru I lka suplikacjami: Zmiłuj się nad nami!

A On stoi pod chmurą i wola o piorun.

Listopad 1955 r.

Warszawa pod znakiem Adama Mickiewicza

Przyjazdy zagranicznych gości

(Obsługa własna)

Przedstawiciele 38 państw przybyli do Warszawy na uroczystości setnej rocznicy śmierci Adama Mickiewicza, których kulminacyjnym punktem była centralna akademia w Sali Kongresowej PKiN. We czwartek przybyli m. in.: delegacja radziecka, siedziwy działacz francuskiego i międzynarodowego ruchu robotniczego M. Carbin, przedstawiciel UNESCO I. Thomas, przedstawiciel SRP prof. J. Madala.

24 bm. przybyli ze Zw. Radzieckim na obchody setnej rocznicy śmierci Adama Mickiewicza: laureat Nagrody Stalinowskiej, węgelnik poeta S. Szezpaczow; laureat Nagrody Stalinowskiej, ukraiński poeta i prozaiak M. Stielmach; laureat Nagrody Stalinowskiej, poeta białoruski P. Giełcha oraz laureat Nagrody Stalinowskiej, litewski poeta i satyryk T. Tiliwa.

OBRAZ VII KAPLICA CMENTARNA
Starec (Tytus Dymek), postacie z chóru obrodzonego (T. Czechowska, Anielia Rutkowska, Zdzisław Bugdański, Irena Oberka, Klara Miel, Zdzisław Lefkiewicz, Kazimiera Kosiłkiewicz) oraz Gullery — Wojciech Brydzicki (sola). Zdjęcia Wł. Piotrowski.

Kiedy przyśliznę do hotelu „Bristol” o godz. 12, pokoje 209 i 210 były jeszcze puste. Fafalina pogoda opanowała przyłot naszych gości z Moskwy, ale cierpliwie szczerze sprzyja. Niedługo winda zatrzymała się na II piętrze i wysiedli z niej Stienon Szczapaczow i Michail Stielmach.

— Panowie proszę z emonstet? — Tak, przyjeżdżamy przed chwilą. Na wstępie powitani nas wsił pisarze — Leon Kuczekowski, Jarosław Iwaszkiewicz, Jan Buczowski, Newerwa Polak.

— Czy panowie są po raz pierwszy w Polsce? — Byłem tu już w roku 1953 na Kongresie Pisarzy — mówi Szczapaczow.

— Ja również nie jestem tu po raz pierwszy — dodaje Stielmach. — Byłem w Polsce podczas wojny Walektem na wojnie sieni w szeregach Armii Czerwonej.

Wybitny liryk, laureat Nagrody Stalinowskiej, Stiepan Szczapaczow, opowiada o tym, jak bardzo lubił wiersze Mickiewicza Poeta i prozaiak ukraiński, Michail Stielmach, mówi o swym tłumaczeniu na ukraiński piękną Wajdyłoty z „Konrada Wallenroda” i „Sonetów Krymskich”.

Nie chcemy jednak przeciągnąć rozmowy. Serdecznie dziękujemy i prosimy o przekazanie pozdrowień 2 przedstawicielom z Kraju Rad — poetom Giełko i Tiliwotwi.

U Blagi Dimitrowej

Blugę Dimitrowej zastajemy w hotelu we własnym pokoju. Poeta

• BOKOCZENIE NA STR. 1

Wybitny liryk, laureat Nagrody Stalinowskiej, Stiepan Szczapaczow, opowiada o tym, jak bardzo lubił wiersze Mickiewicza Poeta i prozaiak ukraiński, Michail Stielmach, mówi o swym tłumaczeniu na ukraiński piękną Wajdyłoty z „Konrada Wallenroda” i „Sonetów Krymskich”.

Nie chcemy jednak przeciągnąć rozmowy. Serdecznie dziękujemy i prosimy o przekazanie pozdrowień 2 przedstawicielom z Kraju Rad — poetom Giełko i Tiliwotwi.

U Blagi Dimitrowej

Blugę Dimitrowej zastajemy w hotelu we własnym pokoju. Poeta

• BOKOCZENIE NA STR. 1

Doświadczenia z wodorem i tlenem

Masy plastyczne i tytan w konstrukcji samolotów

Przed drugą wojną światową — pisał znakomity konstruktor rakiety K. A. Jakowlew — wytworzył się w samolotach trend na zwiększenie ich prędkości. Prędkość przelotu wzrosła, składowała się do granicy, gdzie zaczęła się czuć silniejsza oporność powietrza i zwiększenie oporu.

Niewiele pozostało polepszać konstrukcję i zwiększać jej masę. Jedynym sposobem było wytworzenie samolotów z materiałów lekkich i wytrzymałych. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

Radzieckie samoloty odrzutowe.

Dołpiero silnik odrzutowy, porażony smigłą oraz wszystkich ma posuwisto-zwrotnych, dla idealny napęd samolotu o dużych prędkościach i także na wielkich wysokościach.

Jedynym silnikiem odrzutowym, który mógłby być używany w samolotach odrzutowych, jest silnik odrzutowy, który mógłby być używany w samolotach odrzutowych, który mógłby być używany w samolotach odrzutowych.

Sam silnik odrzutowy zdobył szereg wzmocnień do płatowców o starej konstrukcji, nie dążył jednak do podwyższenia prędkości. Gdy prędkość wzrosła powyżej ok. 700 km/h, klasyczne prawa aerodynamiki przestały obowiązywać.

Aerodynamicy konstruowali samoloty, wprowadzając cieniokształtne zakłosek profilu skrzydła, gładkość powierzchni płatów i odcięcie ich w tył. Warto dodać, że w związku z powiększeniem się prędkości samolotu — trudności konstrukcyjnych rozwiązań płatowców rosła, podążając w stronę większych prędkości.

Obecne samoloty są już w stanie podnieść b. ciężki silnik o napędzie

ENERGIA elektryczna można w sposób względnie prosty zamienić na inną formę energii.

Wartość energii elektrycznej, którą można wytworzyć, zależy od rodzaju i ilości paliwa. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

z gazu wodnego i tlenu powietrza lub po prostu z węgla czy tlenu węgla, wówczas staje się ogniwem paliwowym.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

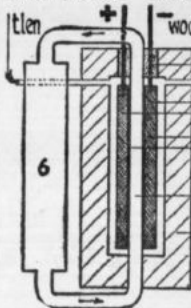
W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

Tak wygląda ogniwo paliwowe: 1) katoda, 2) elektrody z porowatym tlenem, 3) elektrolit, 4) rozdzielacz, 5) rozdzielacz, 6) rozdzielacz.

Chwasty «2,4-D»-i kukurzyca...

ROSLINY uprawne wymagają stałej i czujnej opieki człowieka. Same nie dalyby sobie rady z chwastami, walka z nimi trwa praktycznie nieprzerwanie, że plony byłyby wypalane niekiedy. Chwasty wydają wprawdzie niewspółmiernie małe ilości nasion, ale ich liczba jest ogromna.

Jedną z najniebezpieczniejszych chwastów jest kukurzyca. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

masze były prawidłowo urozmaicone

Każdy nasz ruch, oddech, uderzenie serca — słowem funkcjonowanie całego organizmu — pochodzi przede wszystkim z energii. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan. W tym celu zaczęto stosować masy plastyczne i tytan.

